

Catherynne M. Valente

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ ΤΟΥ
ΜΕΣΟΝΟΥΧΤΙΟΥ

Βιβλίο 2: Ιστορίες της θάλασσας

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΠΑΛΑΤΙ

«ΜΑ, ΠΑΤΕΡΑ!» ΦΩΝΑΞΕ Η ΝΤΙΝΑΡΖΑΝΤ και η φωνή της έσπασε σαν κλωρό κλαρί. Τα βιολετιά μάτια της άστραψαν από αγανάκτηση, ενώ τα λευκά μάγουλά της κοκκίνισαν έντονα. «Ήταν με τον δαίμονα! Τους είδα!»

«Και σε πιστεύω, κόρη μου». Ο Σουλτάνος γέλασε πνιχτά κουνώντας το σγουρό μούσι του, που έμοιαζε με θάμνο βατομουριάς κι έφτανε μέχρι το στέρνο του. «Πραγματικά, δεν πρέπει να συγχύζεσαι τόσο με τα παιδιά που προσέχεις. Στα παιδιά, και κυρίως στα νεαρά αγόρια της τάξης του αδελφού σου, πρέπει να επιτρέπουμε κάποιες μικρές ατασθαλίες. Είναι καλό για την ευταξία του Παλατιού μου να τα βλέπω να επαναστατούν λιγάκι. Αυτό τα αποτρέπει από το να επαναστατήσουν πολύ».

Η Ντιναρζάντ συνοφρυώθηκε βάζοντας με δύναμη τα χέρια στη μέση της, οπότε ο Σουλτάνος υπέθεσε ότι έτσι είχε δει συχνά η κοπέλα να κάνουν οι δικές της παραμιάνες. «Πατέρα. Δεν νομίζω πως είναι κάτι ασήμαντο. Μπορεί, επειδή συναναστρέφεται αυτό το απαίσιο παιδί, η κατάρα του να έχει εξαπλωθεί σε όλους μας! Δεν καταλαβαίνω γιατί δεν την εξόρισες μια για πάντα. Δεν μπορούσες να την αφήσεις να σαπίσει σε κάποια μακρινή λοφοπλαγιά;»

«Βλέπω ότι έχεις άσπλαχνη καρδιά, παιδί μου. Είναι κρυμμένη ανάμεσα στα στήθη σου σαν λεπίδα που κρυφοκαίει, και μου πετάει ατμούς. Εφόσον δεν μπαίνει στο Παλάτι, δεν κινδυνεύουμε από

το κακό της! Όταν θα φτάσεις στα χρόνια μου, θα έχεις μάθει κάτι παραπάνω για τη διπλωματική αντιμετώπιση των δαμιόνων. Η εξορία της στην ερημιά θα προκαλέσει την εκδίκηση των πλασιμάτων που την έφεραν στη ζωή, όποια και αν είναι αυτά. Γιατί να μας ανησυχεί η ύπαρξή της; Ούτε που πλησιάζει τις ασημένιες πύλες ή τον κόρο γύρω από το σπίτι. Και το αγόρι υποσχέθηκε να μην την ξαναδεί. Ωστόσο, στη χιονισμένη κορυφή όλων των θεμάτων που συζητάμε βρίσκεται το γεγονός ότι δεν μπορείς απλά να κλειδώνεις τα αδέρφια σου μέσα σε πύργους κάθε φορά που είναι άτακτα. Δεν είναι σωστό και φανερώνει μια θλιβερή έλλειψη δημιουργικότητας. Βρες άλλον τρόπο, Ντιναρζάντ. Αυτά είχα να πω».

Ο Σουλτάνος έδωσε την κόρη του με ένα νεύμα του χεριού του, που ήταν στολισμένο με χρυσά δαχτυλίδια. Το πρόσωπό της απέκτησε ένα βαθύ κόκκινο χρώμα, την απόχρωση που έχουν τα μεταξωτά ρούχα του χαρεμιού, και η Ντιναρζάντ βγήκε από την αίθουσα του θρόνου με κορδωμένη την πλάτη και ψηλά το κεφάλι με τα σκουρόχρωμα μαλλιά.

«Αυτό το κορίτσι είναι ένας μικρός αυτοκράτορας. Κρίμα που δεν γεννήθηκε αγόρι. Θα γινόταν εξαιρετος Σουλτάνος», συλλογίστηκε ο μονάρχης επιστρέφοντας στο δείπνο του.

Φυσικά, η Ντιναρζάντ ήταν υποχρεωμένη να υπακούσει στην εντολή του πατέρα της. Καθώς, όμως, έστριβε δεξιά και αριστερά στους διαδρόμους όπως τα νήματα ενός γρήγορου αργαλειού, έτριβε τους ώμους της στο σημείο όπου τη χτύπησε μία από τις μητέρες της επειδή η ίδια είχε επιτρέψει να συμβεί μια τέτοια παρασπονδία στο σπίτι τους. Ήταν άσπλαχνη επειδή ήταν απαραίτητο: ο Σουλτάνος δεν αφιέρωνε χρόνο για να μάθει ότι το χαρέμι τιμωρούσε εκείνη για τις αταξίες των παιδιών. Οι μελανιές έλαμπαν με γαλάζιο και κίτρινο χρώμα πάνω στο δέρμα της σαν φτερά, και τα μάτια της δάκρυζαν από τον πόνο. Το μυαλό της είχε ήδη σκαρφιστεί

μια καινούργια τιμωρία καθώς ανέβαινε τη στενή, σπειροειδή σκάλα του πύργου, και η ιδέα μεγάλωνε μέσα της σαν μακρόστενος μίσχος σπαριού.

Γυρίζοντας το βαρύ κλειδί στην κλειδαριά, μπήκε στο ψηλό δωμάτιο όπου είχε αφήσει τον αδελφό της. Ήταν απόλυτα προετοιμασμένη να ανακαλύψει ότι έλειπε, ότι το δωμάτιο ήταν άδειο σαν στερεωμένο πηγάδι. Έκανε την καρδιά της πέτρα και σκλήρυνε το δέρμα της για τα επερχόμενα χτυπήματα.

Όμως το αγόρι κοιμόταν ξαπλωμένο στο περβάζι του παραθύρου με το αναμαλλιασμένο του κεφάλι ακουμπισμένο στις ανεμοδαρμένες πέτρες, ενώ τα μάτια του κινούνταν γρήγορα κάτω από τα βλέφαρα, λες και είχε βυθιστεί σε όνειρα τόσο πυκνά όσο ένα ζεστό κρασί με μπαχαρικά. Ο ήλιος, που έλαμπε μέσα από τα μαλλιά του, τα έκανε να μοιάζουν με καυτή στάχτη πάνω σε σιδερένια σάκαρα, με μαυρισμένες φλόγες. Η Ντιναρζάντ επέτρεψε στον εαυτό της να χαμογελάσει αμυδρά, ικανοποιημένη από την απρόθυμη υπακοή του. Παρ' όλα αυτά, τον σκούνηψε για να ξυπνήσει, και η φωνή της ακούστηκε τραχιά σαν δέρμα κροκόδειλου.

«Σήκω, παλιόπαιδο. Παρακοιμήθηκες. Σήμερα θα δουλέψεις στην κουζίνα. Αν σου αρέσει να περιφέρεσαι μέσα στον Κήπο σαν σκύλος, ίσως να σου αρέσει και να ικετεύεις για αποφάγια. Η Βασιλική Φρουρά θα δειπνήσει απόψε στο Παλάτι, επομένως θα έχεις πολλά να κάνεις. Στο τέλος της μέρας θα είσαι τόσο εξαντλημένος, που δεν θα σκεφτείς καν τη φίλη σου, τον μικρό δαίμονα».

Το αγόρι σηκώθηκε γρήγορα: ήταν αρκετά συνετό, ώστε να μην της δείξει την κούρασή του και τις τσίμπλες των ξενυχτισμένων ματιών του. Ακολουθώντας την κακόθυμος, κατέβηκε τη σκάλα του πύργου και μπήκε στα έγκατα του Παλατιού. Τα μαγειρεία ήταν τόσο θορυβώδη όσο το ποδοβολητό τρομαγμένων βοδιών, με φλόγες να ξεπηδούν από τους φούρνους, και ατμούς να ξεκύνονται

από μπακιρένια τσουκάλια λες και μέσα τους κάποιο έβραζε μαγικό υγρό. Μαγείρισσες και υπηρέτριες πηγαινόερχονταν χειρονομώντας έντονα, φωνάζοντας η μία στην άλλη εξίσου οργισμένα, με τις ποδιές τους λεκιασμένες από κάθε λογής χρωματιστές σάλτσες, σιρόπια και μπαχαρικά. Η Ντιναρζάντ τον έσπρωξε με δύναμη, για να μπει στο δωμάτιο.

«Θα σε προσέχει η Μαγείρισα. Από δω και πέρα θα κάνεις ό,τι σου λέει εκείνη. Δεν νομίζω να ξαναγυρίσω σε αυτή την κόλαση σήμερα. Καλύτερα να βλέπει κανείς το φαγητό μονάχα όταν είναι όμορφα σερβιρισμένο στο πιάτο. Να έχεις μια υπέροχη ημέρα, αδελφούλη». Με αυτά τα λόγια, εξαφανίστηκε σαν σίφουνας με λευκό ποδόγυρο και σκούρα, κυματιστά μαλλιά.

Η Μαγείρισα, πολύ πιο ψηλή από το αγόρι, ήταν μια ογκώδης, δυσκίνητη μέγαιρα με μάγουλα παχιά σαν προγούλια κυνηγόσκυλου και με κοιλιά που κρεμιόταν από τη μέση της ποδιάς της σαν τεράστια, ανομοιόμορφη μάζα σάρκας. Τα μάτια της είχαν μια ξεθωριασμένη, θαμπή απόχρωση του γαλάζιου, και το δεξί της μάτι τσίμπλιαζε λιγάκι, ώστε όταν τον κοιτούσε, το βλέμμα της έμοιαζε να έρπει στο δέρμα του σαν σαλίγκαρος. Τον παρατηρούσε προσεκτικά όπως ένας στρατηγός που ζυγίζει με το μάτι την αξία ενός στρατιώτη.

«Ωχ», στέναξε και η κοιλιά της κουνήθηκε από τον ήχο, «ένα μαλαθακό πλάσμα σαν εσένα δεν είναι ικανό να φτιάξει ούτε ένα κομματάκι φρυγανισμένου ψωμιού, γι' αυτό καλύτερα να αρχίσεις να πλένεις τις πλάκες του δαπέδου. Μην μπλέκεις στα πόδια μου και μην κλέψεις τίποτα, ακούς;» Έδειξε με το χέρι της έναν ξύλινο κουβά με γκρίζο νερό που βρωμούσε αλισίβα κι έσπευσε σε μια ομάδα αρχιμαγείρων πιο γρήγορα απ' όσο πίστευε το αγόρι ότι μπορούσε, σαν ιπποπόταμος πίσω από άτυχα ποταμιόπλοια, τσιρίζοντας σε μια από τις ανυπεράσπιστες υπηρέτριες.

Το αγόρι έτριβε μέχρι τα δάχτυλά του να γδαρθούν και να ζα-

ρώσουν σαν καρτοπολτός, αλλά πλημμύριζε μυστικά από χαρά, που την έκρυβε μέσα του όπως οι κλέφτες το χρυσάφι. Θα είχε τη δυνατότητα να προσφέρει απόψε στο κορίτσι ένα πολύ πλούσιο γεύμα, με ό,τι μπορεί να επιθυμούσε από τα τεράστια μαγειρεία. Ετοίμαζαν ένα μεγάλο τσιμπούσι για τη Βασιλική Φρουρά, η οποία περνούσε τόσο σπάνια τις πύλες του Παλατιού, ώστε η άφιξή της έκανε αμέτρητες αργίες να ξεφυτρώσουν σαν πικραλίδες στο έδαφος της αυλής. Ένα γιγάντιο αγριογούρουνο είχε σκοτωθεί νωρίτερα εκείνη την ημέρα και στεκόταν στο κεντρικό τραπέζι σαν πανίσχυρος άρχοντας, γυαλίζοντας από το λίπος. Το μόνο που έπρεπε να κάνει το αγόρι ήταν να περιμένει μέχρι να φύγουν οι υπηρέτριες τρέχοντας βιαστικά σαν μισχοπόντικες, για να σερβίρουν στην αίθουσα δεξιώσεων, και να πάνε οι μαγείρισσες να ενημερώσουν τις οικονόμους για τα πιάτα του δείπνου. Τότε, το πελώριο αγριογούρουνο θα έμεινε αφύλακτο.

Και πράγματι, καθώς η νύχτα έσφιγγε σαν κορσές τον ουρανό δένοντάς τον με τις τελευταίες ακτίδες του ήλιου, τα μαγειρεία άδειασαν από το προσωπικό κι έμεινε ολομόναχος. Πολύ πιθανόν η Μαγείρισα να είχε ξεχάσει πια εντελώς την ύπαρξή του.

Έκοψε με το μικρό στιλέτο του μερικές παχιές και ροδαλές φέτες από το κρέας του αγριογούρουνου κι έστρωσε πάλι τη γυαλιστερή πράσινη γαρνιτούρα, για να καλύψει το κενό προτού αναζητήσει περισσότερους θησαυρούς. Έβαλε κρυφά στο γιλέκο του ζαχαρόψωμα και μια φέτα τυριού και τα στρίμωξε μαζί με καπνιστά ψάρια και μερικούς από τους μικρούς μυξούς, που ήταν βουτηγμένοι σε πιπέρι και μέλι και στους οποίους έδειχνε ιδιαίτερη προτίμηση ο Σουλτάνος. Καθώς δραπετεύε, το αγόρι κοίταξε πίσω, προς την άθλια φυλακή που είχε σκαρφιστεί η αδελφή του, και με ένα πλατύ χαμόγελο άρπαξε το λαμπερό κόκκινο μίλο από το στόμα του αγριογούρουνου. Γλίστρησε έξω από την πόρτα προχωρώντας όσο πιο αθόρυβα μπορούσε, πέρασε προσεκτικά την αστραφτερή

ασημένα πύλη και βγήκε στον Κήπο κρατώντας σφιχτά τα λάφυρά του στο στήθος, σε σημείο όπου η καρδιά του χτυπούσε δυνατά σαν σφυρί πάνω σε φιλντισένια καμπίνα.